

overtage for det Honorar, jeg maa i det mindste have Erstatning for de Indtægter, jeg opgiver ved at tage dette Hverv. Jeg tror derfor, at ved at ansætte Honorarerne, som det er foreslaaet, vil man mange Gange berøve Skatteraadene dygtige Formænd. Bedre kunde det gaa at nedsætte Medlemmernes Honorarer, men jeg synes atter her, at en Halvering er noget for glubsk, og jeg maatte finde det rimeligt, at man havde nøjedes med at tage et Hundrede Kroner af, naar man endelig vil reducere det. Jeg har, som sagt, i det hele en ikke ringe Betænelighed ved disse Reduktioner, men heller ikke dette finder jeg dog er af den Natur, at det skulde gøre Loven uantagelig, hvis det vedtages.

Den ærede Ordfører rettede et Par Henstillinger til mig. Den ene angik en Ændring i Skemaet. Det er et Spørgsmaal, som har været overvejet mange Gange frem og tilbage, og det skal paa ny blive taget under Overvejelse, naar de nye Skemaer skulle affattes. Det andet var, om der kunde gives en Vejledning, som kunde gælde for samtlige Skatteautoriteter i Landet med Hensyn til Normen for ordinær Afskrivning. Denne Henstilling finder jeg saare praktisk, og den skal blive fulgt.

Jeg har langt fra omtalt alle Ændringsforslagene, men for deres Vedkommende, som jeg ikke har omtalt, kan jeg ganske henholde mig til den ærede Ordførers udførlige og gode Motivering. Naar vi komme til de mere principielle Ting i Lovforslaget, befinder jeg mig, som ærede Medlemmer ville have iagttaget, under en dobbelt Ild med Hensyn til Skattelovene i Almindelighed og særlig med Hensyn til Loven om Formue- og Indkomstskatten. Angaaende dette Lovforslag siges det mig fra den ene Side, at det er fuldkommen udemokratisk, det forhøjer Skatten paa de smaa Indtægter paa en saadan Maade, at det næsten ikke er til at bære, og det tager med Fløjlshandsker paa de store, dem rammer Regeringen næsten ikke, den blinker gemytligt til dem og siger: Vær bare rolige, jer ville vi ikke gøre noget. Fra den anden Side, repræsenteret af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), taler man om den aldeles utaalelige Progression i Skatten, det er en legal Plyndring, her finder Sted. Det ærede Medlem har maaske ikke bragt saa stærke Udtryk, men han har dog brugt dem ret stærke, og jeg tør tro, at dette Udtryk ikke ligger saa meget langt fra hans Tanke. Det ærede Medlem siger, at Skat-

ten er ikke til at bære, den vil lægge en Hemsko paa Flid og Sparsommelighed og drive de store Formuer og Indtægter bort, og det ærede Medlem har flere Gange ladet forstaa, at han mener, at en saadan Progression overhovedet ikke lader sig gennemføre. Maa jeg sige til det ærede Medlem: Man kan have forskellige Meninger om mange Ting, og jeg finder det ganske naturligt, at man kan have forskellige Meninger om Formue- og Indkomstskatten, der har mange Skavanker ved Siden af Fordelene, men der er een Ting, han ikke har Lov til at sige, nemlig at Princippet om Formue- og Indkomstskat er paa Retur i Verden, og at vi, naar vi holde paa en Videreførelse af dette Princip, hænge i gamle — jeg tror, det ærede Medlem sagde 50 Aar gamle — Teorier, som den øvrige Verden forlængst har forladt. Det ærede Medlem henviste til de finansvidenskabelige Teoretikere. Jeg lægger ikke saa megen Vægt paa de finansvidenskabelige Teoretikere, men jeg tror heller ikke, det ærede Medlem har Ret paa det Punkt. Der er naturligvis finansvidenskabelige Teoretikere, navnlig i Frankrig, som med særlig Skarphed og Styrke have fremhævet Formue- og Indkomstskattens Mangler, men jeg tør nok sige, at ogsaa blandt dem er den største og vigtigste Del Tilhængere af denne Skat. Jeg skal henvise det ærede Medlem til den betydeligste Autoritet, der er paa det finansvidenskabelige Omraade, en Videnskabsmand, som jeg ved, det ærede Medlem nærer dyb Respekt for og med Rette, nemlig Adolf Wagner. Han udtaler i den sidste Udgave af det Bind af sin „Finanzwissenschaft“, der handler om Skatternes Historie, særlig i det 19. Aarhundrede, meget stærke Ord om det overordentlig heldige i, at den moderne Udvikling overalt synes at gaa i Retning af at opveje de indirekte Skatters Ubillighed ved en stærkere Udvikling af Formue- og Indkomstskatteprincippet, navnlig en stærkere Progression, idet han udtrykkeligt siger, at skønt han glæder sig over, hvad der er sket i saa Henseende i Tyskland og andre Steder, finder han, man ikke er gaaet vidt nok.

Men hvorledes det end forholder sig med de finansvidenskabelige Teoretikere, er der en Ting, som er meget vigtigere — det kan ikke omtvistes —, og det er, at den Praksis, vi se for os i samtlige europæiske Lande, i høj Grad gaar i Retning af at udvikle Formue- og Indkomstskatteprincippet, at skærpe det baade med Hensyn til Progression og paa anden Maade. Det kan ikke være nogen